

הסכם בין ממשלת מדינת ישראל ובין ממשלת הרפובליקה הפדרלית של גרמניה בדבר הפקת סרטים משותפת

נחתם בבון ביום 27 במאי, 1971
נכנס לתוקף ביום 28 במאי, 1971
עדכון 1993

ממשלת מדינת ישראל
וממשלת הרפובליקה הפדרלית של גרמניה
מתוך שאיפה לקדם, לטובת שני הצדדים, את שיתוף הפעולה בין תעשיות הסרטים של
מדינותיהן, באו לכלל הסכם לאמור:

סעיף 1

סרטים שיופקו במשותף, ינהגו בהם הצדדים, במסגרת החוק המקומי הנוהג אותה שעה, על
פי ההוראות כלהלן.

סעיף 2

1) כל צד ינהג בסרטים כאמור בסעיף 1 שחוק זה חל עליהם, כבסרטים מקומיים. הרשויות
המוסמכות של הצדדים יתנו את האישורים הדרושים על פי החוק המקומי הנוהג אותה שעה.

2) כספי סיוע ושאר הטבות כספיות המוענקות בשטחו של אחד הצדדים יינתנו למפיק
בהתאם לחוקי אותו צד.

סעיף 3

סרט באורך מלא שיופק בהפקה משותפת ישראלית-גרמנית ימלא אחר תנאים אלה:

1) חוזה ההפקה יקבע את המפיק האחראי להפקת הסרט.

2) המפיקים יתרמו להפקה, מבחינה כספית, אמנותית וטכנית, כלהלן:
א. המפיק בעל ההשקעה הקטנה יותר ישתתף בהוצאות ההפקה כדי שלושים אחוז
לפחות.

ב. התרומה האמנותית והתרומה הטכנית יהיו ביחס ההשתתפות הכספית
ג. העובדים הטכניים והאמנותיים חייבים עקרונית להיות אזרחי הצדדים או להשתייך
לתחום תרבותם או לשבת ברגיל בשטחם.

3) הסרט יופק עקרונית במדינת ישראל או ברפובליקה הפדרלית של גרמניה. באולפנים
בארץ שלישית מותר להשתמש לצילומי פנים, באופן יוצא מן הכלל ובאישור הרשויות
המוסמכות של הצדדים כשנושא הסרט מצריך צילומי חוץ באותה ארץ. במקרה זה מותר
לעשות שם עד שלושים אחוז מצילומי הפנים; אולם, כשרובו של הסרט מצולם באתרים
מקוריים, מותר לעשות יותר משלושים אחוז מצילומי הפנים באולפני הארץ השלישית.

4) הנוסח הסופי של הסרט ייערך בעברית ובגרמנית, למעט פסוקים שלגביהם קובע
התסריט שפה אחרת.

5) בעד כל מפיק יוכן נגטיב או דיופ-נגטיב אחד.

6) העתקי הסרט המיועדים להפצה באזורי הפצה בלעדיים יודפסו בשטחו של הצד שמפיקו בעל זכות ההפצה הבלעדית.

7) כותרתו של כל העתק וכן חומר הפרסום לסרט יצינו, מלבד שמות המפיקים ומעני מגוריהם, או עסקם, גם את העובדה כי הסרט הופק בהפקה משותפת ישראלית-גרמנית. חובה זו חלה גם במקרים של הקרנת הסרט במופעי אמנות או תרבות, ובייחוד בפסטיבלים.

8) חלוקת הפדיון מהפצת הסרט, לרבות הפדיון מאזורי הפצה בלעדיים, תהיה כיחס השתתפותם של המפיקים בהוצאות ההפקה.

סעיף 4

1) כהפקה משותפת לפי הסכם זה ייחשב גם סרט שיופק על ידי מפיקי שני הצדדים יחד עם מפיקים ממדינות אחרות שלהן הסכמי הפקה משותפת עם אחד הצדדים, ובלבד שנתמלאו תנאי סעיף 3; במקרה זה תיחשב המדינה השלישית כצד להסכם זה. הוראות סעיף 3 מספר 3, וכן מספר 4 יחולו בהתאם.

2) בסטייה מן האמור בסעיף 3, מספר 2 א, תוכל השתתפותו הכספית המינימלית של מפיק בהפקה משותפת לפי סעיף קטן 1 להיות עשרים אחוז אם כולל הוצאות ההפקה עולות על סכום השווה \$ 550,000 דולרים של ארצות הברית.

סעיף 5

מקום שיועסקו אנשים, במקרים יוצאים מן הכלל ומוצדקים, מתוך סטייה מן האמור בסעיף 3, מספר 2 ג יתייעצו ביניהן הרשויות המוסמכות של הצדדים.

סעיף 6

1) בקשות למתן אישור הדרוש לפי החוק המקומי להפקת הסרט תוגשנה לרשות המוסמכת של הצד הנוגע בדבר לא יאוחר מארבעה שבועות לפני התחלת ההסרטה. המבקש יצרף לבקשתו את המסמכים המפורטים בנספח להסכם זה.

2) העתק מן הבקשה והמסמכים יועבר לרשות של הצד השני- המוסמכת למתן אישורים ותעודות, תוך ציון השיקולים- אם יש כאלה- העשויים להתנגד למתן הבקשה.

סעיף 7

1) הרשויות המוסמכות של הצדדים יודיעו זו לזו, באופן שוטף, על מתן אישורים להפקה משותפת, מניעתם, שינויים וביטולם.

2) לפני דחיית בקשה לאישור תיוועץ הרשות המוסמכת הנוגעת בדבר ברשות של הצד השני.

סעיף 8

ייבדקו באהדה בקשות לאישור כניסה ולאשרות שהייה לעובדים אמנותיים וטכניים בהפקה משותפת, וכן בקשות לאישורים נוספים העשויים להיות דרושים.

סעיף 9

1) בתקופת תקפו של הסכם זה תתכנס וועדה מעורבת, חליפות, בישראל וברפובליקה הפדרלית של גרמניה. בראש המשלחת הגרמנית יעמוד נציג משרד הכלכלה הפדרלי ובראש המשלחת הישראלית- נציג משרד המסחר והתעשייה. בוועדה המעורבת יכולים להיכלל גם מומחים.

2) תפקידה של הוועדה לבדוק ולהסיר קשיים בביצוע הסכם זה והן לדון בהוראות חדשות ולהציען לצדדים, אם יהיה מקום לכך.

3) על פי דרישת אחד הצדדים תתכנס הוועדה המעורבת תוך חודשיים, לכל המאוחר, לישיבה שלא מן המניין.

סעיף 10

הנספח להסכם זה מהווה חלק ממנו.

סעיף 11

הסכם זה חל גם על הלאנד ברלין, זולת אם תמסור ממשלת הרפובליקה הפדרלית של גרמניה לממשלת ישראל, תוך שלושה חודשים לאחר כניסת הסכם זה לתוקפו, הצהרה שלא יחול כך.

סעיף 12

הסכם זה ייכנס לתוקפו ביום שלאחר חתימתו ויעמוד בתוקפו עד ה-31 בדצמבר 1972. הוא יוארך מאליו, כל פעם לשנה, זולת אם יודיע אחד הצדדים בכתב על ביטולו שלושה חודשים, לפני המועד שבו יפוג תוקפו.

נעשה בבון ביום ג' בסיון תשל"א שהוא ה-27 במאי 1971 בארבעה כתבי מקור, שניים בעברית ושניים בגרמנית, ושני הנוסחים יחייבו במידה שווה.

Sigismund Frhr.
v. Braun
בשם ממשלת הרפובליקה
הפדרלית של גרמניה

Eliashiv Ben-Horin
אלישיב בן חורין
בשם ממשלת
מדינת ישראל

נספח

1. אלה הן הרשויות המוסמכות לעניין הסכם זה:
 - א. במדינת ישראל- מרכז הסרט הישראלי, משרד המסחר והתעשייה, ירושלים;
 - ב. ברפובליקה הפדרלית של גרמניה- המשרד הפדרלי לכלכלה תעשייתית, פרנקפורט על המיין.
2. אלה הם המסמכים הדרושים לעניין סעיף 6 של ההסכם:
 - א. תסריט;
 - ב. הוכחת רכישה חוקית של זכויות ההסרטה או רכישת אופציה לכך וכן הוכחת זכויות ההפצה בטלביזיה;
 - ג. חוזה ההפקה המשותפת, שנעשה בכפוף להסכמת הרשויות המוסמכות (בהעתק אחד חתום ומסומן בראשי תיבות ובשלושה העתקים נוספים);
 - ד. תבנית המימון;
 - ה. רשימת העובדים הטכניים והאמנותיים, תוך ציון אזרחותם והתפקידים שנועדו לשחקנים (בשלושה העתקים חתומים בידי הצדדים);
 - ו. תכנית הצילומים, תוך ציון משך זמן הצילומים (צילומי פנים וצילומי חוץ) ומקומות הצילום;
 - ז. אומדן הוצאות מפורט (בשני העתקים);
3. במקרים יוצאים מן הכלל ומוצדקים יספיק אם יוגשו תחילה-
 - א. תקציר התסריט, המאפשר הערכת התפקידים הראשים שנועדו לשחקנים משני הצדדים;
 - ב. חוזה ההפקה המשותפת.
4. הרשויות המוסמכות יכולות לדרוש מסמכים נוספים להערכת התכנית.
5. המסמכים יוגשו בישראל בעברית, וברפובליקה הפדרלית של גרמניה בגרמנית, בצירוף תרגומים ככל האפשר.
6. חוזה ההפקה המשותפת יכלול פרטים אלה:
 - א. שם הסרט;
 - ב. שם המפיק האחראי להפקת הסרט;
 - ג. שם מחבר התסריט, או בתסריט מבוסס על יצירה ספרותית, שם המעבד;
 - ד. שם הבמאי (מותר להוסיף הערה בדבר שמירת הזכות להחליפו);
 - ה. סכום הוצאות ההפקה הנאמד;
 - ו. שיעורי השתתפותם של המפיקים;
 - ז. חלוקת סכומי הפדיון מאזורי ההפצה הלא בלעדיים;
 - ח. התחייבות המפיקים להשתתף בהוצאות יתר ובקימוצים, כל אחד לפי שיעור השקעתו ובלבד שמותר להגביל את השתתפותם בהוצאות היתר כדי שלושים אחוז מסכום האומדן;
 - ט. הסדר כספי בין המפיקים למקרה שתידחה בקשת אישור ההפקה או שלא תינתן רשות ההפצה או ההקרנה בשטחו של אחד הצדדים או במדינה שלישית;
 - י. המועד שנקבע להתחלת הצילומים;
 - יא. בעל זכויות ההפצה העולמית.
7. מותר לשנות את חוזה ההפקה המשותפת גם לאחר שהוגשה בקשת האישור, אולם רק לפני גמר עבודות ההפקה. כן מותר במקרים יוצאים מן הכלל ומוצדקים, להחליף אחד מן המפיקים הנזכרים בחוזה. כל שינוי יוגש מיד לאישורן של הרשויות המוסמכות.
8. טיוטת התסריט תוגש לרשויות המוסמכות, עקרונית לפני התחלת הצילומים.

פרוטוקול
הישיבה הנוגעת להסכם הגרמני-ישראלי בדבר קו-פרודוקציה של סרטים
(בהתאם ל] דף ספר החוקים הפדרליים חלק II משנת 1972 עמוד 722 והלאה)
שהתקיימה ביום 14 בפברואר 1993 במכון לקידום הסרט, 1000 ברלין 30, בודפסטר
שטראסה 41

משתתפים: מהצד הישראלי- מר יורם גולן, מנהל מרכז הסרט הישראלי

מהצד הגרמני- ד"ר מקס דהמל, המשרד הפדרלי לענייני כלכלה
מר רולנד א. כאספרי, המכון לקידום הסרט
מר רולף באהר, המוסד לקידום הסרט

1. לאחר דיון ממצה בנושא התפתחותו של ענף הסרטים בשתי המדינות כמו גם בנושא התפתחותו המאכזבת של תחום הקו-פרודוקציות במהלך השנים האחרונות, בדקו המשלחות בצורה מדוקדקת את האפשרויות הקיימות להידוק שיתוף הפעולה על בסיס ההצעה הישראלית, המבקשת להרחיב את ההסכם בצורה שיכלול גם קו-פרודוקציות בתחום הטלביזיה ובתחומים אודיו-וויזואליים אחרים.
2. הצד הישראלי שטח את בקשתו, לכלול במסגרת ההסכם הנוגע ליחסים הכלכליים בענף הסרטים, שנחתם בין הממשלה הפדרלית של גרמניה לבין מדינת ישראל- לטובת המשך התפתחות היחסים בתחום האודיו-וויזואלי- גם קו-פרודוקציות המיועדות לטלביזיה ולתחומים אודיו-וויזואליים אחרים.
3. הצד הגרמני הסביר, כי בהתאם ל"חוק קידום הפקות סרטים" קיימות שתי אפשרויות לסבסד את הפקתם של סרטי קולנוע:
 1. באמצעות סובסידיות, המוענקות לסרט שכבר הופק ואשר כבר מוצג בבתי הקולנוע, וכן
 2. באמצעות סובסידיות, המוענקות בצורה של הלוואות ללא ריבית ושאותן יש להחזיר רק במידה וההכנסות מסרטים אלה חורגות אל מעבר לגבולות מסוימים. אפשרות זו פתוחה רק בפני סרטים שהפקתם טרם החלה.אולם, כלילתם של סרטי טלביזיה או של קו-פרודוקציות אודיו-וויזואליות אחרות בתוך ההסכם אינה מהווה עילה, שבגינה יהיו מפיקים גרמניים זכאים לסובסידיות עבור הפקות שכאלה. בהתאם לשיטה הכלכלית הנהוגה בגרמניה, זהו עניינם של המפיקים ולא של המדינה להניע קו-פרודוקציות מסוג זה.
4. יחד עם זאת, ומתוך אינטרס להדק את שיתוף הפעולה בתחום האודיו-וויזואלי, גורסים שני הצדדים פה אחד, כי בעת יישומו של ההסכם (בין שתי המדינות) יש להביא תחת המושג "סרט" לא רק סרטים המיועדים בעיקרם להיות מוצגים בבתי קולנוע, אלא גם קו-פרודוקציות המיועדות לטלביזיה וכן קו-פרודוקציות אודיו-וויזואליות אחרות. מעבר לכך יוכרו הפקות טלביזיוניות שכאלה בכל פעם במדינה האחרת כסרטים מקומיים, בהתאם לרוח סעיף 2 פסקה 1 בהסכם.

ברלין, 15 בפברואר 1993

(שלוש חתימות)